

Publicerad 2013-05-08 13:05 av Notarius publicus:Sten Wiking

EN MOGEN BLOMMA PÅ MÄNSKLIGHETENS ÄNG

Tid och kärlek,har prövat henne med sina klor och obarmhärtigt inpräntat i henne vad varje prövning tagit ifrån henne av ungdom och attraktion.

Hennes ansikte,hemma på natten invid stearinljuset och kvällsboken, framför spegeln, som visar fårorna, däri livets plog dragit fram och besannat hennes existens.

Hennes ansikten av besvikelse,glädje,förskräckelse,sorg,trots och extas,hennes ansikten i ensamhetens människomyller.

Hon är fulländad som ett moget vin`s Bouque`t, lagom bittert och lagom sött, sliten, men inte trött, och hon är öm och brinnande, hennes ögons djupa brunnar kan ännu få en sensibelt romantisk herre att drunkna,hon älskar som man gör om hösten och vintern, man kan påstå att hösten i hennes hjärta och själ,tänt en ny eld av en höstglöd i full färgskala, som en mogen blomma om hösten.

Hon är elixir och trolldryck, en häxbrygd ! en enastående varelse som erosionen mejslat ut i lidelsens njutning och smärta som härdats till visdomens skönhet.

Något eller någon krossade hennes spegel, men sitt ansikte har hon kvar,trots dess stelhet,likt en mogen blomma på mänsklighetens äng.

Sten Wiking

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Notarius publicus:Sten Wiking med Poeter.se id #39136 innehar upphovsrätten